

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ:

ΤΜΗΜΑ:

ΔΙΔΑΣΚΩΝ-ΟΥΣΑ: **Αγγελοπούλου- Άκουρος- Ζαχαροπούλου- Μπούρδου- Παπαθεοδωροπούλου**
(κυκλώστε)

ΒΑΘΜΟΣ:/100

ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΞΕΤΑΣΗΣ 1:30'

ΘΕΜΑ Α1.

Να δοθούν οι ορισμοί των ακόλουθων ιστορικών εννοιών: **Κόμμα Γεωργίου Θεοτόκη, Σύνταγμα 1927, Λαϊκό Κόμμα (1910).**
(μονάδες 15)

ΘΕΜΑ Α2.

α) Να αντιστοιχίσετε τα δεδομένα της στήλης Α με εκείνα της στήλης Β, αναφορικά με τα αποτελέσματα των πολιτικών εκλογών.

A	B
1. Εκλογές 8 Αυγούστου 1910	α. Νίκη του συνασπισμού παλαιών κομμάτων με 211 έδρες στις 362.
2. Εκλογές 26 Ιανουαρίου 1936	β. Νίκη Λαϊκού Κόμματος.
3. Εκλογές Μαρτίου 1912	γ. Νίκη Φιλελευθέρων με 307 έδρες.
4. Εκλογές 1933	δ. Κανένα κόμμα δεν μπορούσε να σχηματίσει κυβέρνηση.
5. Εκλογές Νοεμβρίου 1910	ε. Νίκη Φιλελευθέρων με 146 έδρες.

(μονάδες 05)

β) Να τοποθετήσετε τα ακόλουθα ιστορικά γεγονότα στη σωστή χρονολογική σειρά, αρχίζοντας από το αρχαιότερο και καταλήγοντας στο πιο πρόσφατο, αφού πρώτα δίπλα στον αριθμό του κάθε γεγονότος γράψετε και την ημερομηνία /χρονολογία που συνέβη:

- (1) Ίδρυση Σ.Ε.Κ.Ε.
- (2) Επιβολή δικτατορίας του Μεταξά
- (3) Συνθήκη Σεβρών
- (4) Δημιουργία κυβέρνησης του Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη
- (5) Ίδρυση Λαϊκού Κόμματος Παπαναστασίου

(μονάδες 05)

ΘΕΜΑ Β1.

Να αναφερθείτε στους λόγους που προκαλούν τη μετανάστευση πληθυσμών από τη Μικρά Ασία, κατά τα χρόνια της ελληνικής επανάστασης.

(μονάδες 15)

ΘΕΜΑ Β2.

Αναφερθείτε στο στρατιωτικό κίνημα του Μαρτίου του 1935 καθώς και στα πολιτικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Ελλάδα, κατά την ίδια περίοδο έως πριν τις εκλογές της 26^{ης} Ιανουαρίου 1936.

(μονάδες 10)

ΘΕΜΑ Γ1.

Αντλώντας πληροφορίες από το περιεχόμενο των κειμένων **Α**, **Β** και **Γ** που ακολουθούν αλλά και τις ιστορικές σας γνώσεις, να αναφερθείτε στους πολιτικούς, οικονομικούς και κοινωνικούς παράγοντες που οδήγησαν στο κίνημα στο Γουδί, από τον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 και μετά. **(μονάδες 15)** Τι γνωρίζετε για το ίδιο το κίνημα στο Γουδί; **(μονάδες 10).**

(μονάδες 25)

ΚΕΙΜΕΝΟ Α

Ο μετριοπαθής Θεοτόκης ανέλαβε τη διακυβέρνηση της Ελλάδας σε μια εξαιρετικά δυσχερή συγκυρία. [...] Η πολιτική που ακολούθησε ο Θεοτόκης είχε μακροπρόθεσμο ορίζοντα, χωρίς σύντομα και απτά αποτελέσματα. Βαθιές και ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις που θα ανακούφιζαν βραχυπρόθεσμα τα αγροτικά, εργατικά και μικροαστικά στρώματα δεν ήταν δυνατό να εφαρμοστούν άμεσα, γεγονός που ενέτεινε τις κοινωνικές πιέσεις. Η πλειοψηφία του ελληνικού τύπου υποδαύλιζε αυτή την δυσαρέσκεια, αποδίδοντας τα προβλήματα μόνο στους πολιτικούς και την προβληματική λειτουργία των υπαρχόντων πολιτικών κομμάτων, αποφεύγοντας αναφορές στις ελλειμματικές οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτειακές δομές. [...]

Διάφοροι παράγοντες, όπως η συνεχής αύξηση της φορολογίας, ο αναβρασμός στο στράτευμα μετά την ταπεινωτική ήττα του 1897, οι αδυναμίες του τότε πολιτικού συστήματος, το αντιδυναστικό κλίμα και η επιβολή του Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου το 1898, διαμόρφωναν ένα εκρηκτικό μίγμα στην Ελλάδα.

[Ανακτήθηκε από τον ιστότοπο: <https://www.historical-quest.com/112-archive/20os-aionas-ellada/91-to-kinima-sto-goudi-1909-to-gegonos-kai-ta-aitia.html>]

ΚΕΙΜΕΝΟ Β

«...Αναμφίβολο είναι πως το Γουδί βρήκε λαϊκή ανταπόκριση, πως απάντησε πράγματι σε κάποιες κοινωνικές αναζητήσεις. Η μεγάλη δε λαϊκή συγκέντρωση συμπράστασης που οργανώθηκε από βιομήχανους, έμπορους, βιοτέχνες, ελεύθερους επαγγελματίες κ.λπ. [...] πρόβαλε και καθαρά αστικές διεκδικήσεις, όπως προστασία της παραγωγής, δίωξη της τοκογλυφίας, προοδευτικότητα των φόρων, πάταξη της μεροληψίας και της πολιτικής φαυλότητας, σε σχέση, ιδιαίτερα, με τους διορισμούς στο δημόσιο οπαδών του κυβερνώντος κόμματος, κ.λπ.»

[Θ. Διαμαντόπουλος, *Η ελληνική πολιτική ζωή: εικοστός αιώνας*, Αθήνα, 1997 σ. 65]

ΚΕΙΜΕΝΟ Γ

Ομάδα των Ιαπώνων

Πολιτική ομάδα του ελληνικού κοινοβουλίου, με ριζοσπαστικές ιδέες για τον εκσυγχρονισμό της χώρας. Οι Ιάπωνες εμφανίσθηκαν ενωμένοι κοινοβουλευτικά ασκώντας δριμεία κριτική στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης Θεοτόκη. Παρόλη την ανομοιογένεια της προέλευσής τους, αυτό που τους συνέδεε ήταν η ποιότητα και η αγωνιστικότητα. [...] Η εξειδίκευση του Γούναρη και Πρωτοπαπαδάκη στα οικονομικά και του Δραγούμη στα θέματα του αλύτρωτου Ελληνισμού, τους καθιστούσαν επίφοβους αντιπάλους της κυβέρνησης.

Η ομάδα διαλύθηκε όταν ο Δημήτριος Γούναρης [...] ορκίστηκε Υπουργός Οικονομικών στην κυβέρνησή του Θεοτόκη, με στόχο να εφαρμόσει τις ιδέες του.

[Ανακτήθηκε από τον ιστότοπο: www.sansimera.gr/articles/428]

ΘΕΜΑ Δ1.

Με βάση το περιεχόμενο των κειμένων Δ και Ε που ακολουθούν αλλά και τις ιστορικές σας γνώσεις, να αναφερθείτε **α)** στις πολιτικές θέσεις του Βενιζέλου, όπως παρουσιάζονται μέσα από τις προγραμματικές του δηλώσεις το 1910 **(μονάδες 14)** και **β)** να τις συγκρίνετε με τον χαρακτήρα και τις θέσεις του ραλλικού κόμματος. **(μονάδες 11).**

(μονάδες 25)

ΚΕΙΜΕΝΟ Δ

Ο Βενιζέλος επικρίνοντας το αναποτελεσματικό σύστημα δικαίου, τους πεπαλαιωμένους κανόνες δικαίου και την ελλιπή προστασία του πολίτη από την αδικία, δεν ανταποκρινόταν μόνο στις προσδοκίες του επιχειρηματικού κόσμου, αλλά εξέφραζε ταυτόχρονα τον κοσμάκη, που σε αντίθεση με τον τραπεζίτη ή τον επιχειρηματία, ήταν απροστάτευτος απέναντι στα κακώς κείμενα στη δικαιοσύνη. Το ίδιο ισχύει και για την πολεμική του κατά της ευνοιοκρατίας και της διαφθοράς στη διοίκηση. Γενικόλογα, επεσήμανε την έλλειψη σχεδίων στην οικονομική και δημοσιονομική πολιτική.

Λέγοντας ότι το σχολείο εκπαίδευε πρωτίστως δημοσίους υπαλλήλους και δεν προετοίμαζε για άλλα παραγωγικά επαγγέλματα, ο Βενιζέλος καταφέρθηκε πλαγίως κατά των πολιτικών ελίτ και της γραφειοκρατίας. Τέλος, στηλίτευσε την ανικανότητα των προηγούμενων κυβερνήσεων να δημιουργήσουν ετοιμοπόλεμες ένοπλες δυνάμεις και να αναπτύξουν και να εφαρμόσουν ένα σαφές σχέδιο «εθνικής πολιτικής».

[Hering Gunnar, Τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα, σελ. 780-781 (διασκευασμένα αποσπάσματα)]

ΚΕΙΜΕΝΟ Ε

Κοινός παρονομαστής των προγραμματικών τοποθετήσεων και των προτάσεων που εξέθετε στη Βουλή το κόμμα του Ράλλη, της κριτικής του στην πολιτική γραμμή των Φιλελευθέρων καθώς και πυρήνας της ιδεολογίας του ήταν η άρνηση της νεωτερικότητας. Οι επιλογές του κόμματος ταιριάζουν στην ελληνική (όπως και στην ευρωπαϊκή) συντηρητική παράδοση του 19^{ου} αιώνα.

Με κάθε ευκαιρία ο Ράλλης στρεφόταν κατά της ενίσχυσης της εκτελεστικής εξουσίας λόγω της αύξησης των ρυθμιστικών και συγκροτησιακών αρμοδιοτήτων της κυβέρνησης. Η Βουλή έπρεπε να συνεχίσει να αποτελεί το κέντρο του πολιτικού συστήματος και ο ίδιος ο Ράλλης προσπαθούσε να θέσει τέρμα στην ενίσχυση της εκτελεστικής εξουσίας.

Στην αντιπαράθεση με τον Βενιζέλο φάνηκε ότι οι δύο πολιτικοί ξεκινούσαν από διαφορετικές προϋποθέσεις. Ο συντηρητικός Ράλλης από τις άμεσες εμπειρίες της προβιομηχανικής βιοτεχνίας, ενώ ο φιλελεύθερος πρωθυπουργός, έχοντας κατά νου την τάση προς το μέλλον, με την ανάπτυξη μεγάλων επιχειρήσεων που θα απασχολούσαν μάζες εργατών.

[Hering Gunnar, Τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα, σελ. 820-822 (διασκευασμένα αποσπάσματα)]